

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.494 van 31 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister tot weigering van visum, ter kennis gegeven aan verzoekende partij op 22 april 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker huwt op 23 januari 2007 met een Belgische onderdaan.

Op 27 april 2007 dient verzoeker vanuit Marokko een visumaanvraag in in het kader van gezinshereniging.

Op 15 oktober 2007 geeft de procureur des konings een negatief advies inzake dit huwelijk.

Op 29 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van visum. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 5587 van 10 januari 2008 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Verzoeker dient een nieuwe visumaanvraag in.

Op 8 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van visum. Dit is de bestreden beslissing.

“Overwegende dat een eerste visumaanvraag tot gezinshereniging op naam van de heer B.A. op 26/10/2007 werd geweigerd op grond van elementen die wijzen in de richting van een schijnhuwelijk. Overwegende dat de ingestelde vordering tot schorsing en het ingestelde beroep tegen deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest n° 5587 op datum van 10/01/2008 werden verworpen.

Derhalve blijft de eerdere motivatie tot weigering van de visumaanvraag behouden.

Op 27/04/2007 werd er op basis van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een visumaanvraag ingediend door de heer B. A. (...), geboren te Bni Sidcl, van Marokkaanse nationaliteit; Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 23/01/2007 werd afgesloten met mevrouw V. A. (...), geboren te Borgerhout, van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald wordt door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het desbetreffende geval de echtgenote van de visumaanvrager Belg is en dat de volgende feiten aanduiden dat deze beschikking niet gerespecteerd wordt:

- De aanvrager verbleef eerder in Duitsland met name van 1993 tot 1999 en van 2001 tot 2003: hij trachtte er tot tweemaal toe zijn verblijf te regulariseren.

- De man vertrok vervolgens in 2005 naar België.

- Volgens zijn verklaringen verbleef hij er ongeveer een jaar in de illegaliteit. Hij keerde in maart 2006 terug naar Marokko. Er werden geen gegevens over de man genoteerd bij Dienst Vreemdelingenzaken,

- Het is onduidelijk wanneer en in welke omstandigheden beide partijen elkaar hebben leren kennen.

- Mevrouw zou volgens de man verscheidene malen naar Mellila (Spanje) zijn afgereisd om hem te bezoeken? Ze kwam echter nooit eerder naar Marokko behalve dan voor het huwelijk.

- De aanvrager verklaart aan de ambassade dat zijn echtgenote alleen woont. Evenwel woonde mevrouw op dat moment nog samen met een zekere G. P. (...). Er werd een einde gesteld aan de samenwoning op 11/10/2007, hetzij ruim 9 maanden na afsluiten van het huwelijk.

- Er heerst een leeftijdsverschil van 8 jaar tussen beide echtgenoten.

- Verscheidene familieleden van de man verblijven reeds in België.

Het Parket van de Procureur des Konings meldt dat mevrouw niet meewerkt aan het gevraagde onderzoek. Dit gegeven wekt ernstige twijfels aangaande de welwillendheid van de echtgenote in België om een duurzame levensgemeenschap te willen uitbouwen met de aanvrager.

Overwegende dat op basis van de elementen overgemaakt door de Belgische Ambassade en het gevoerde politieonderzoek het Parket van de Procureur des Konings te Antwerpen (AN.SCH306-07) stelt dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap maar dat het een schijnhuwelijk betreft uit hoofde van de man. Op 15/10/2007 verleent zij dan ook een negatief advies ten aanzien van dit huwelijk,

Gezien al het bovenstaande is het huwelijk tussen B. A. en V. A. (...) niet erkend in België en opent het niet het recht op gezinshereniging;

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE Middel: Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62, 1ste lid vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de rechten van verdediging. Schending van art. 40 van de Vreemdelingenwet. Schending van het proportionaliteitsbeginsel in het kader van artikel 8 EVRM. Schending van art. 164 van de Grondwet en art. 27 van het Wetboek van Internationaal privaatrecht.

-Schending van de motiveringsplicht

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Dat verzoeker stelt dat de materiële motiveringsplicht geschonden is. Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

De Dienst Vreemdelingenzaken is onbevoegd om over te gaan tot een beoordeling van het huwelijk in het kader van art. 27 van het WIPR.

Er is geen enkel motief in de bestreden beslissing betreffende het feit dat om welke reden ook geen rekening dient gehouden te worden met de formele rechtstoestand van verzoeker, met name het feit dat hij gehuwd is met een EU onderdaan. Dit gegeven dient op zich gemotiveerd te worden daar er anders ontegensprekelijk dient uitgegaan te worden van en rekening dient gehouden te worden met de formele rechtstoestand van een vreemdeling. Een weigering visum kan niet gegeven worden met betrekking tot een persoon die gehuwd is met een EU onderdaan, zonder enige specifieke motivering met betrekking tot het niet meer geldig zijn van deze rechtstoestand/ burgerlijke staat.

Verzoeker stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken onbevoegd is inzake de beoordeling van de zijn burgerlijke staat.

Dat artikel 164 van de grondwet bepaalt dat het opmaken van de akten van de burgerlijk stand en het houden van de registers bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de gemeentelijke overheid.

De grondwetgever heeft terecht geoordeeld dat de beoordeling van de burgerlijke staat niet door eender welke overheid kan worden waargenomen.

Gelet op art. 164 dat uiteraard ook de openbare orde raakt, kan de Dienst Vreemdelingenzaken onmogelijk bevoegd zijn om de erkenning van de huwelijksakte te weigeren wanneer de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Meerhout deze heeft aanvaard. Deze is bij uitsluiting bevoegd om de erkenning ervan te weigeren of te aanvaarden na de controle voorzien in art. 31 WIPR.

Verzoeker meent dat de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk haar bevoegdheid overschrijdt door thans de huwelijksakte niet te erkennen.

Art. 27 van het WIPR vermeldt inderdaad dat authentieke door alle overheden kunnen worden geweigerd wanneer zij in strijd zijn met de openbare orde. Desalniettemin dient dit artikel samen gelezen te worden met art. 164 van de Grondwet wat maakt dat in het geval van een huwelijksakte het duidelijk is dat enkel de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand is die kan overgaan tot een weigering van een huwelijksakte.

Dat de motivering met betrekking tot het beweerdelijk schijnhuwelijk derhalve niet dienend kan zijn om het visum te weigeren. Dat derhalve de motiveringsplicht van gedaagde niet vervuld werd.”

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker niet uiteenzet waarom hij meent dat artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de rechten van de verdediging en het proportionaliteitsbeginsel in het kader van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) geschonden is. Deze onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt, nu uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing kent en er kritiek op levert.

Verzoeker betwist de feitelijke motieven niet, maar beperkt zich ertoe te stellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken onbevoegd is om over te gaan tot de weigering van het huwelijk op

grond van artikel 27 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR). Artikel 164 van de Grondwet heeft het over het opmaken en houden van registers van de akten van burgerlijke stand, terwijl de bestreden beslissing handelt over de erkenning van een buitenlandse akte. De verwijzing naar dit artikel mist feitelijke grondslag.

Uit artikel 27 van het WIPR volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van zijn bevoegdheden van oordeel is dat ingevolge artikel 27 van het WIPR –en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden opgelet- de rechtsgeldigheid van de akte niet kan worden vastgesteld, de erkenning van een vreemde akte kan weigeren. Te dezen is verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum gezinshereniging. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Verwerende partij kon dan ook geheel terecht en binnen haar bevoegdheid en met verwijzing naar de toepasselijke bepalingen van het WIPR aan verzoeker het visum weigeren.

3.1.3. In de repliekmemoirie volhardt verzoeker in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

3.1.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40 van de Vreemdelingenwet en artikel 27 van het WIPR. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat uit het geheel van de omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op de totstandbrenging van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, dat het parket een negatief advies gegeven heeft, dat het huwelijk niet erkend is in België en geen recht op gezinshereniging opent. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker voert tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR bepaalt wat volgt:

“Een buitenlands authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van zijn bevoegdheden, van oordeel is dat ingevolge artikel 27 WIPR – en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (cf. M. TRAEST, *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, J. ERAUW c.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum ‘gezinshereniging’. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR deze bevoegdheid tot *de-plano*-erkenning toevertrouwt aan “alle overheden”, staat de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou hebben erkend, er niet aan in de weg dat de verwerende partij binnen haar bevoegdheden, deze erkenning weigert.

Artikel 164 van de Grondwet luidt als volgt:

“Het opmaken van de akten van burgerlijke stand en het houden van de registers behoren bij uitsluiting tot de bevoegdheid van de gemeentelijke overheid.”

In casu heeft de gemachtigde van de minister een buitenlandse authentieke akte niet erkend. De Raad stelt vast dat de aangevoerde bepaling de bevoegdheid van de gemeentelijke overheid betreft inzake het opmaken van de akten van burgerlijke stand en het houden van de registers, maar geen verband houdt met de erkenning van de geldigheid van buitenlandse akten. Deze bepaling wordt in casu niet dienstig aangevoerd. In de mate waarin verzoeker aanvoert dat de Dienst Vreemdelingenzaken de erkenning van de akte niet kon weigeren nadat de ambtenaar van de burgerlijke stand had beslist deze akte wel te erkennen en het huwelijk over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand, wordt herhaald dat de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR wel degelijk de erkenning van de akte kan weigeren. Zij is in het kader van haar onderzoek inzake de visumaanvraag niet gebonden door de erkenning van deze akte door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Verzoeker zet de schending van de rechten van de verdediging, voor zover deze van toepassing zouden zijn, niet met concrete gegevens uiteen. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“*TWEEDE middel: Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van art. 30, 31 en 35 van de EU Richtlijn 2004/38. Schending van art. 40 van de Vreemdelingenwet.*”

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet is genomen met inachtneming van de artikelen 30 en 31 van EU Richtlijn 2004/38.

Verzoeker meent dat deze richtlijn op hem van toepassing is gezien zijn huwelijk met een EU onderdane met name zijn Belgische echtgenote.

De EU Richtlijn heeft sedert 1 mei 2006 directe werking daar de Belgische Staat heeft nagelaten de Richtlijn om te zetten naar nationaal recht.. Directe werking betekent dat bepalingen, op voorwaarde dat ze voldoende duidelijk en onvoorwaardelijk gedefinieerd zijn in de Richtlijn, toch van kracht worden in een lidstaat, zelfs wanneer de lidstaat in gebreke bleef om de betrokken bepalingen tijdig om te zetten in nationaal recht. Concreet heeft dit tot gevolg dat bestaande Belgische regelgeving die strijdig is met bepalingen van de Richtlijn die directe werking hebben, geen rechtsbasis meer heeft en door Belgische rechters buiten beschouwing zal moeten worden gelaten.

Dat ingevolge art. 15 van de Richtlijn de procedurele waarborgen van toepassing zijn met name:

Artikel 30.1: "Elk uit hoofde van artikel 27, lid 1 , genomen besluit moet de betrokkene op zodanige wijze schriftelijk ter kennis worden gebracht dat deze in staat is de inhoud en de gevolgen ervan te begrijpen."

Artikel 31.3: "De rechtsmiddelen voorzien in de mogelijkheid van onderzoek van de wettigheid van het besluit, alsmede van de feiten en omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen. Zij garanderen tevens dat het besluit niet onevenredig is, met name gelet op de voorwaarden van artikel 28.

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing louter een administratieve beslissing betreft die niet werd genomen na een procedure zoals voorzien in artikel 31.3 van EU Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004.

Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing noodzakelijkerwijze nietig is."

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel wat de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht betreft. Daarnaast merkt verwerende partij op dat de aangevoerde schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet niet wordt uiteengezet, zodat dit onderdeel onontvankelijk is.

Betreffende de uiteenzetting van verzoeker inzake de richtlijn 2004/38 en de kritiek dat de Raad ook kennis zou moeten kunnen nemen van en mogen oordelen over de feiten en de omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen, merkt verwerende partij vooreerst op dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de Richtlijn 2004/38 omdat de toepassing van het Gemeenschapsrecht een intracommunautair aspect vereist. In casu is verzoeker onderdaan van Marokko en de echtgenoot van een Belgische dame, zodat zijn visumaanvraag geenszins steunt op het EU-recht maar wel op de Belgische wetgeving, zonder enig intracommunautair aspect.

Ook artikel 3.1. van de Richtlijn 2004/38/EG vermeldt dit grensoverschrijdend aspect.

Ten overvloede laat verwerende partij gelden dat het haar niet duidelijk is hoe verzoekers beschouwingen de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing zouden kunnen verantwoorden en wat het belang is van verzoeker bij de geuite kritiek.

Verzoeker toont niet aan dat het annulatieberoep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen voldoende waarborgen zou bieden ter vrijwaring van de rechten van verzoeker. Verwerende partij verwijst in dit verband naar het arrest nr. 4421 van 3 december 2007 van de Raad. Verwerende partij besluit dat de wetgever uitdrukkelijk heeft uitgesloten dat de Raad een ruimere toetsing zou doorvoeren. Een behandeling in volle rechtsmacht van huidig beroep is wettelijk niet toegestaan.

3.2.3. In de repliekmemoirie volhardt verzoeker in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

3.2.4. Betreffende de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

De aangevoerde schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet wordt niet met concrete gegevens uiteengezet. Dit onderdeel van het middel wordt niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 30, 31 en 35 van de Richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

De richtlijn 2004/38/EG heeft betrekking op het inreisrecht en het verblijfsrecht van burgers van de Europese Unie. Artikel 3 van de richtlijn 2004/38/EG bepaalt wie de begunstigden zijn. Uit deze bepaling volgt dat deze richtlijn van toepassing is ten aanzien van iedere burger die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit en ten aanzien van diens familieleden, zoals gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of vervoegen. De richtlijn is niet van toepassing op Unieburgers die zich binnen de eigen lidstaat bevinden of op familieleden die niet de nationaliteit van één van de lidstaten bezitten en die hen vervoegen. Het is louter aan het nationale recht dat gezinsleden van Belgische onderdanen die in België verblijven verblijfsrechten kunnen ontlenen. Verzoeker kan zich bijgevolg niet op de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG beroepen aangezien het gemeenschapsrecht niet van toepassing is op verblijfsmaatregelen die zich voordoen in een zuiver interne situatie.

Daarnaast benadrukt de Raad dat een deel van de richtlijn 2004/38/EG en meer bepaald de procedurele waarborgen die vervat zijn in de artikelen 30 en 31 van deze richtlijn reeds werden omgezet in het nationaal recht door de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit de memorie van toelichting bij deze laatste wet blijkt bovendien dat “het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (...) inderdaad een jurisdictioneel beroep (is) dat automatisch schorsend is voor wat betreft de beslissingen genomen ten aanzien van burgers van de Unie en hun gezinsleden, en dat het mogelijk maakt om de wettigheid van het besluit, alsmede de feiten en omstandigheden die de maatregel rechtvaardigen en het evenredig karakter van deze maatregel te onderzoeken, overeenkomstig artikel 31, §§ 1 tot 3 van de richtlijn 2004/38/EG” (*Parl. St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 78).

De Raad merkt op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323). Verzoeker brengt geen gegevens aan om dit standpunt te weerleggen. De stelling van verzoeker dat de Raad de feiten en de omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen niet in ogenschouw zou mogen nemen, kan dan ook niet worden gevolgd. De Raad wijst er bovendien op dat het Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) in zijn arrest nr. 6/2006 van 18 januari 2006 in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad van State beschikken, heeft gesteld : “De Raad van State gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Kingsley t. Verenigd Koninkrijk*, 7 november 2000, § 58).

Bovendien kan de Raad van State, in de omstandigheden bedoeld in artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gelasten dat de uitvoering van de beslissing om sancties op te leggen wordt geschorst, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke juridische waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtcollege, tegen de administratieve sanctie die hun kan worden opgelegd. De in het geding zijnde bepaling heeft niet tot gevolg dat ze op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.” Het beroep tot nietigverklaring zoals het bestaat voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is te vergelijken met het beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de omzetting van de artikelen 30 en 31 van de Richtlijn 2004/38/EG correct is geschied.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoeker ook niet aantoont in welke mate het wettigheidsonderzoek gevoerd door de Raad zijn belangen zou schaden en op welke wijze het eindresultaat van zijn betrachting zou verschillen van een behandeling van het beroep bij volle rechtsmacht.

Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.